

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Ž 121

Text: Joz 1, 1 – 9 *Po smrti Mojžíše, služebníka Hospodinova, řekl Hospodin Jozuovi, synu Núnovu, který Mojžíšovi přislouboval: "Mojžíš, můj služebník, zemřel. Nyní tedy vstaň a přejdi s veškerým tímto lidem přes tento Jordán do země, kterou dávám Izraelcům. Dal jsem vám každé místo, na které vaše noha šlápne, jak jsem přislíbil Mojžíšovi. Vaše pomezí povede od stepi a tohoto Libanónu až k velké řece, řece Eufratu, podél celé země Chetejců až k Velkému moři, kde zapadá slunce. Po všechny dny tvého života se proti tobě nikdo nepostaví. Jako jsem byl s Mojžíšem, budu i s tebou. Nenechám tě klesnout a neopustím tě. Buď rozhodný a udatný, neboť ty rozdělíš tomuto lidu zemi v dědictví, jak jsem se přísahně zavázal jejich otcům, že jim ji dám. Jen buď rozhodný a velmi udatný, bedlivě plň vše, co je v zákoně, který ti přikázal Mojžíš, můj služebník. Neodchyluj se od něho napravo ani nalevo; tak budeš jednat prozíravě všude, kam půjdeš. Kniha tohoto zákona at' se nevzdálí od tvých úst. Rozjímej nad ním ve dne v noci, abys mohl bedlivě plnit vše, co je v něm zapsáno. Potom tě bude na tvé cestě provázet zdar, potom budeš jednat prozíravě. Nepřikázal jsem ti snad: Buď rozhodný a udatný, neměj strach a neděs se, neboť Hospodin, tvůj Bůh, bude s tebou všude, kam půjdeš?"*

V životě Božího lidu právě končí jedna etapa a začíná druhá. Mojžíš umřel. Teď je to, milý Jozue, na tobě. Co to pro Jozua znamená? V každém ohledu je to velice těžká, náročná změna. Být veden je pohodlnější, než sám vést. Jozue to pocítí okamžitě. Po smrti Mojžíše se teď Hospodin obrací přímo na Jozua a říká mu: „Mojžíš, můj služebník, zemřel. Nyní tedy vstaň a přejdi s veškerým tímto lidem přes tento Jordán do země, kterou dávám Izraelcům.“ S veškerým tímto lidem: tedy s půlmiliónovým zástupem reptajících, utrmácených nespokojenců, kteří znají jen bídu a poušť. A Jozue je dostává nejen na starost. On s nimi má zdolávat překážky, vstoupit do Jordánu, dobývat města a území. Úkol je to nadlidský. To je možné zvládnout jen s Boží pomocí, jak častokrát říkávame. Ale v čem spočívá ta Boží pomoc? Jak Bůh pomáhá? Co teď bude Jozue nejvíc potřebovat? Jozue bude potřebovat nesmírnou dávku povzbuzování. Jistě se očekává i od něj, že on bude povzbuzovat ostatní. Ale na prvním místě potřebuje být sám povzbuzen a ujistěn Boží pomocí. Proto mu neustále dokola Hospodin připomíná: „Buď rozhodný a udatný, neměj strach a neděs se, neboť Hospodin, tvůj Bůh, bude s tebou všude, kam půjdeš.“ Minimálně šestkrát mu to Hospodin opakuje. Tady nejde o to, že by Jozue nevěděl, že potřebuje rozhodnost, udatnost, že nemá mít strach a nesmí se bát. On to ví. Ale potřebuje to stále znovu od někoho slyšet, potřebuje být ujistěn zvenčí, ne jen ze svých sil, ne z pouhého povzbuzování sebe sama na základě nějaké autosugesce. On potřebuje nejen vnitřní ale i vnější oporu. Nejspíše se mu ale nedostane povzbuzení od těch, které naopak má sám povzbuzovat. Proto ho povzbuzuje ten, kdo je nad ním, ten, který ho povolává, Hospodin sám. Jozue je povzbuzován samotným Pánem Bohem k odvaze. To je to, co potřebujeme všichni, když stojíme před něčím novým, těžkým, před nějakým náročným úkolem. Být povzbuzování. Nestací, že někdo už před námi dobře bojoval. Že naši otcové si počínali zdatně. Mojžíš zemřel. Už to nemůžu na někoho prostě hodit. Teď jsem já sám hosen do vody, abych plaval. Mrtvý Mojžíš to za mě neudělá.

Bratři a sestry, i my býváme postaveni do situací, kdy je na nás, co uděláme. Kdy už nelze spoléhat na druhé, už skončilo vedení za ručičku, už skončila pohoda a klídek a jde do tuhého. Mojžíš zemřel. S ním jsme se rozloučili. Tato etapa je za námi. Něco skončilo, ale tím také něco nového začíná. Jsme povoláváni, abychom se dali do díla, chopili se otěží, převzali iniciativu, vrhli se do nových úkolů a povinností. Hospodin Jozuovi říká: „Nyní tedy vstaň! ... Jako jsem byl s Mojžíšem, budu i s tebou. Nenechám tě klesnout a neopustím tě.“

Bratři a sestry, Boží pomoc tu má trojí podobu. O té první jsme již mluvili. Tou je povzbuzování, pobízení, ponoukání: Vstaň, buď rozhodný a udatný, neboj se a neděs, plň, co je v zákoně, neodchyluj se od něj, rozjímej nad ním. To je apel na lidskou vůli, na lidskou aktivitu, výzva k činům. Takovou pomoc naše přirozená lenivost potřebuje. To, co máme udělat, nebude Bůh dělat bez nás nebo dokonce za nás. Teď je to na tobě. Dej se do díla a neboj se toho.

Ta druhá forma pomoci je ujistění a potěšení. Ujistění o Boží blízkosti: „Jako jsem byl s Mojžíšem, budu i s tebou. Nenechám tě klesnout a neopustím tě. Hospodin, tvůj Bůh, bude s tebou všude, kam půjdeš.“ Ano, Bůh nedělá za nás to, co máme dělat sami, ale zároveň nás v tom nenechává samotné, je s námi a při nás.

A to třetí, co dává Jozuovi sílu je nezvratné Boží rozhodnutí: „Dal jsem vám každé místo, na které vaše noha šlápne, jak jsem přislíbil Mojžíšovi. To je rozhodující argument, proč se pustit do zdánlivě neuskutečnitelné vize: Obsadit s bídným Božím lidem zaslíbenou zem. To je to, co rozhoduje o úspěchu či neúspěchu. Není to tak, že by si Jozue něco usmyslil a teď prosil Pána Boha o sílu a odvahu, o statečnost, o Boží blízkost a o jeho požehnání, aby se jim podařilo získat či vydobýt pro Hospodina poměrně velké

území. Je to naopak. Hospodin Božímu lidu tuto zemi už dal. Bůh už o tom rozhodl, že tato země patří jeho lidu. Jozue se tedy nepouští do nejistého boje, kde není předem jasné, či země nakonec bude. Izraelci vědí, že obsazují a zabírají území, které je jim dáno z Božího rozhodnutí. To je, bratři a sestry, důležité si uvědomit. My si někdy počínáme, jako bychom byli na rozpacích, jestli snad vůbec máme právo vyhlašovat Boží nárok na všechny lidi ve svém okolí a bojíme se získávat pro Boží království vysloveně pohanská území. A taková území jsou všude kolem nás. Smíme i tam vstupovat s evangeliem? Máme na to právo? Ale Jozue slyší: „Dal jsem vám každé místo, na které vaše noha šlápne!“ A já věřím, že i pro nás platí, že nám Bůh dal Strítež, dal nám Rožnov, Zubří a všechna místa, kam naše noha šlápne, k tomu, abychom tato území získávali pro Hospodina. Jako církve jsme dávno poučeni, že tak nemáme činit ohněm a mečem, jak to církve činila v minulosti a jak to činí jiná náboženství dnes. „Láska je zbraň a víra hrad, naděje sílu dává. To jsou naše zbraně, a především slovo Boží, které má moc porazit „knížete světa tohoto“.

Bratři a sestry, špatně si vykládá službu církve ten, kdo má za to, že církev je tu především od toho, aby sloužila tomuto světu, tedy aby byla otroky lidí. Pravým posláním církve je to, co říká Ježíš: Získávejte mi učedníky. A učte je zachovávat, co jsem vám přikázal. Ale o to svět nestojí. Tomu se svět brání. To od nás nechce. Proto je to opravdový boj a skutečné dobývání. Jak starozákonní tak novozákonní církve, Boží lid, Izrael, si nese ve štítě heslo „Bojuje Bůh“, tzn. Bůh zápasí o člověka. A my, jako Boží lid jsme v Božích službách. Je na nás, zda půjdeme do toho boje s nasazením a odvahou nebo se strachem a nerozhodností.

„Buď rozhodný a udatný, neměj strach a neděs se, neboť Hospodin, tvůj Bůh, bude s tebou všude, kam půjdeš.“ Vojevůdci Jozuovi je posílou trojí: 1) Bůh Jozua povzbuzuje k odvaze víry, 2) Bůh ho ujistí, že je s ním a při něm a 3) Bůh Jozuovi připomíná, že nebojuje marný boj, protože Hospodin předem rozhodl o výsledku. Tuto zemi jsem vám vydal. Víc o tom netřeba pochybovat. Takto posílen a vyzbrojen se Jozue odvažuje ujmout se vedení boje o zaslíbenou zemi. A nabývá odvahu vstoupit do rozvodněného Jordánu. Nebojí se hlasitě troubit k Boží slávě pod mocnými hradbami Jericha. Bere přitom na sebe nadlidský úkol, protože věří, že ho není nucen zvládnout pouhými lidskými silami.

Jozue dělá krok, který není snadný. Skončila mu nějaká etapa života, kde nemusel být on tím tahounem a měl tak určité věci snadnější, protože se nechal vést. Ale Mojžíš umřel. A teď je potřeba, aby někdo vstoupil do té mezery, která vznikla po té, kdy něco prostě skončilo nebo dosud nezačalo. Někdo musí svou práci vyplnit ten vzniklý prostor, o němž zpíváme „aj mnohou oko Boží zří ještě mezeru.“ Máme v církvi, a v našem sboru lidi, kteří se jako Jozue nechají povzbudit a posílit k plnění těch „nadalidských“ úkolů s Boží pomocí? Máme odvážné muže a ženy, kteří by byli ochotni vést druhé? Vzít na sebe břemeno odpovědnosti a obětavosti? Kde jsou Jozuové dnešní doby? A tak pro Krista, bratři, směle, ne v síle člověka, oděni Boží celé necht' každý obléká! V lidské to moci není. Bůh síla naše jest. Na modlitbách a v bdění nás k vítězství chce vést.

Modlitba: *Hospodine, prosíme tě, povzbuzuj nás, nestatečné muže i ženy, abychom se nebáli poslouchat Krista uprostřed pohanského světa. Dej, ať nás posiluje víra, že ty jsi Bůh vševládnoucí, jemuž patří nebe i země. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, modlíme se za místo, kde žijeme. Modlíme se za naši zemi, za města a vesnice, zvláště ta, která se ti odcizila, ale která ti přesto patří. Vyznáváme, že ti náleží celá země i se vším tvorstvem. Prosíme, ať rozeznáváme přítomnost tvého království uprostřed nás. Modlíme se za své příbuzné a přátele, aby všichni poznali, že pod tvou vládou je člověku nejlépe a že jen ve tvém království lze získat pravou svobodu. Modlíme se za práci v našem sboru. Za všechny, kteří obětují své síly ke službě, i za ty, které teprve povoláš i za ty, kteří by rádi přiložili ruku k dílu, ale nevědí kde a jak. Zjevuj nám své záměry a plány s tímto sborem a krajem, kde žijeme. Prosíme tě za nás ustrašené a všelijak nestatečné lidi. Ukaž nám svou moc a svou pomoc. Ať vždy víme, že to, co se zdá nad naše síly, není nic pro tvoji všemohoucnost. Modlíme se za místa, chvíle a situace, kdy se nám zdá všechno beznadějně, kdy se nás chápá bezmoc a zoufalství, kdy ztrácíme odvahu jít životem k vítězství. Prosíme za lidi těžce nebo nevléčitelně nemocné. Ať tě znají jako dárce smyslu života i v mnohém soužení a kříži. Prosíme, dej, ať umíme druhé povzbudit, potěšit, pozvednout, popostrčit, motivovat. Pane, spojuj nás svou láskou tak, aby byla mezi námi vždy patrná a činná. Amen.*